

Núm. de Protocol: SS-0023-1/06
TSA: 54/06

S E N T È N C I A NÚM. 40-2007

PARTS:

Apel·lant: CASS
Representant: (D.A.) C.M.
Advocat: C.S.

Apel·lada: C.A.P.
Representant: en nom propi
Advocat: G.O.S.

COMPOSICIÓ DEL TRIBUNAL:

President : M.I. Sr. Lluís Saura Lluvià

Magistrats: M.I. Sr. Bernard Plagnet

M.I. Sr. Albert Andrés Pereira

A la vila d'Andorra la Vella, el 9 de juliol de 2007

El Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa ha vist el recurs d'apel·lació a les actuacions número SS-023-1/06.

En la tramitació d'aquestes actuacions han estat observades les prescripcions legals, i ha estat ponent el magistrat **Sr. Albert Andrés Pereira** el qual expressa el parer del Tribunal.

A N T E C E D E N T S D E F E T

1r.- La sentència de 25 de juliol de 2006 de la Secció Administrativa de la Batllia va estimar la demanda formulada per la Sra. C.A.P. contra la Caixa Andorrana de Seguretat Social, anul·lant les resolucions d'aquest organisme de 15 de febrer i 22 de març de 2006 i, en conseqüència, va reconèixer el dret de l'agent a percebre una pensió de reversió, segons l'article 42 del Reglament Tècnic de la C.A.S.S., en la redacció que li va donar la Llei aprovada pel M.I. Consell General en la sessió de 31 de juliol de 1991.

2n.- La representació de la Caixa Andorrana de Seguretat Social ha interposat recurs d'apel·lació contra l'esmentada sentència, que es fonamenta en tres arguments diferents. En primer lloc, es considera que s'ha d'apreciar la caducitat de l'acció, atès que la interessada ja havia vist desestimada la sol·licitud d'una pensió de reversió en data 17 de setembre de 1992, que no va ser objecte d'impugnació en el seu moment. Per tant, la nova sol·licitud formulada l'any 2006 ha de ser considerada com un recurs adreçat contra una anterior resolució administrativa ferma. En segon lloc, s'argumenta que la interessada no té al seu càrrec cap fill menor de divuit anys, en el moment en què ha presentat la petició, de manera que no es compleix el fi que persegueix la norma. En darrer terme, i de forma subsidiària, es defensa que el reconeixement de la pensió només tingui efecte a partir de la data en què es va presentar la sol·licitud corresponent.

3r.- La interessada va impugnar el recurs d'apel·lació, sol·licitant que es confirmi íntegrament la sentència impugnada, ja que aquesta ha realitzat una correcta interpretació de les normes aplicables al cas.

4t.- En haver estat acordada la substitució de la vista oral pel tràmit de conclusions, les parts van presentar els escrits corresponents, en els quals van reproduir substancialment les al·legacions que anteriorment havien formulat.

F O N A M E N T S D E D R E T

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39.3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- *Sobre la caducitat de l'acció.*

És cert que aquesta Sala ha declarat, en termes generals (sentència núm. 2000-26, de 20 de juny de 2000), que no es pot replantejar una qüestió ja resolta per l'Administració, quan no s'ha produït cap modificació en els elements de fet o de dret que ja existien quan es va dictar la resolució inicial, ja que, en altre cas, la petició ulterior de l'agent constitueix en realitat un recurs extemporani contra aquella resolució, ja que en realitat es discuteixen els criteris que van determinar l'adopció d'aquella en base a raonaments que ja s'haguessin pogut utilitzar en ser-li notificada la resolució inicial.

Ara bé, com també ha declarat aquesta Sala (entre d'altres, sentència núm. 2002-06, de 6 de febrer de 2002), no es pot posar en qüestió en via jurisdiccional, quan l'interessat impugna les resolucions administratives, el compliment d'aquells requisits que no s'han discutit durant la tramitació del procediment administratiu, ja que d'altra manera es causaria indefensió a l'assegurats, que no hauria pogut proposar en la demanda el mitjans de prova necessaris.

En aquest cas, tal com ha declarat la sentència apel·lada, la C.A.S.S. no va posar en qüestió la viabilitat de la sol·licitud presentada per l'agent, de manera que, per congruència amb la via administrativa prèvia, no es pot fer valdre ara la concurrència de l'excepció que articula la part apel·lant.

Tercer.- *Sobre la procedència de la pensió de reversió.*

Com abans s'ha exposat, la interessada havia vist desestimada, l'any 1992, una primera petició de què li fos reconeguda una pensió de reversió, atès que no complia els requisits que exigia el Reglament Tècnic de la C.A.S.S. en la data en què va tenir lloc el traspàs del seu marit (l'any 1985), en concret el de tenir al seu càrrec almenys tres fills menors de catorze anys.

Atès que la modificació introduïda en aquesta norma per la Llei aprovada el 31 de juliol de 1991 va suposar que, a partir de llavors, només calia tenir a càrrec un fill menor de divuit anys, la sentència apel·lada ha considerat que és procedent reconèixer-li a l'agent la pensió de reversió que sol·licita, ja que, en la data dels traspàs del seu marit, tenia al seu càrrec més d'un fill menor de divuit anys.

La sentència d'aquesta Sala núm. 94-25, de 13 de desembre de 1994, va declarar que "l'acte de reconeixement del dret a la prestació es fa segons la normativa que estigui vigent en el moment de sol·licitar-la i, per tant, només hi tindrà dret el beneficiari que reuneixi els requisits legals exigibles en aquell moment, de manera que, si no es reuneixen, el pronunciament administratiu haurà de ser denegatori".

En el cas que ara s'examina, la sentència apel·lada ha aplicat efectivament la legislació vigent quan es va presentar la sol·licitud (l'any 2006), és a dir, la modificació introduïda per la Llei de 31 de juliol de 1991, però no ha tingut en compte que, quan la interessada formula la petició, ja no té al seu càrrec cap fill menor de divuit anys, com exigeix actualment l'article 42 del Reglament Tècnic. En conseqüència, el resultat a què arriba la sentència apel·lada s'ha de considerar contrari a la finalitat pretesa per la norma, que no és altra que la protecció de la vídua que tingui almenys un fill menor d'edat, tal com sosté la representació de l'apel·lant, i aquesta situació no es produeix quan es presenta la petició per part de la interessada. En definitiva, si es pretén l'aplicació de la normativa vigent en el moment de la sol·licitud, també caldrà reunir llavors el requisits exigits per aquesta, tal com va declarar la sentència abans esmentada de 13 de desembre de 1994.

Per tot això, procedeix estimar el recurs d'apel·lació interposat per la C.A.S.S. i declarar ajustades a dret les resolucions impugnades de 15 de febrer i 22 de març de 2006, sense fer un especial pronunciament en matèria de costes.

D E C I S I Ó

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix:

1r.- Estimar el recurs d'apel·lació que interposa la representació de la Caixa Andorrana de Seguretat Social contra la sentència de 25 de juliol de 2006 de la Secció Administrativa de la Batllia, la qual es revoca.

2n.- Desestimar la demanda formulada per la Sra. C.A.P. contra les resolucions de la C.A.S.S. de 15 de febrer i 22 de març de 2006, que es confirmen en els seus propis termes.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.